

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277137808/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

jeg smilte til mit Spejl, var det til dig, og da jeg spejdede fra min Rude, var det efter dig? Se, din Brud kom til dig med Hænderne om sit Bryst som om Skatte. Men Ruden var stængt for os; vi sås, men kunde ikke favnes. Og jeg sendte dig min lille Søster, og du rørte hendes Bryst, og du smagte i hendes mit, den Spise, hvorefter du aldrig skal tørste. Du smagte Kvindens Legeme, og du åd dig til Frelse og Doms. Jeg var Livet, og du kyssede min Søster, Døden. Du forpligtede dig til den evige Død, ti du begærede det evige Liv. Dig ske efter din Vilje! Drag nu bort og lev for Mindet om vort Bryllup. Husk, at du har alt at mindes! Men kom til mig i Morgen, og lad os to, som véd alt og intet om hinanden, for første og sidste Gang tales ved, på vor Bryllups morgen og sige hinanden det God Dag, som på én Gang er Farvel og på Gensyn!"

Og hun åndede over min Mund og bredte sine Arme ud over mig som Vingefang. Men om det var et Kys og et Favntag til jordisk Trøst, eller det var en Beånding og Velsignelse til himmelsk Flugt, jeg véd det ikke.

Men jeg sov ind under det, dybt og trygt som til min lange Søvn. —

Da jeg vågnede næste Morgen, stod jeg roligt op i den klare og blanke Oktobersol, roligt som den Dømfældte på den sidste Dag.

Jeg vidste nu, hvad jeg havde at gøre, men også at jeg kunde det. Jeg vidste, at det havde altid været bestemt således: jeg huskede jo Eberhards Ord om dem, der først skal grønnes og blomstre i Himmerige, hans Bøn om at give mig Korsets Gave — ja, jeg så det jo: inderst i Livets Skov stod ikke Afrodite, den blå Blomst, men, som i Schwarzwald, Korsel.

Jeg tog roligt „Fædrelandet“ frem, som Adam havde stukket i min Lomme i Går, da jeg ikke vilde tage det af hans Hånd, og læste Avertissementet: om Præsten, der tillige skulde være Lærer på den øde Ø i Kallegat, og som søgte sig en midlertidig Hjælper, en ung Student. Lønnen var alt frit og femogtyve Rigsdaler om Året.

Der stod „midlertidig“, men jeg vidste, det var for